

.... Ítéltábla
6.Pf.21.411/2016/5-II.

A Ítéltábla dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (**ügyvéd címe**) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, az Országos Bírósági Hivatal (1055 Budapest, Szalay utca 16.; ügyintéző: dr. Érsek Emese bíró) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe, levelezési cím:) I. rendű, dr. Batki Nikolett jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, dr. Sáska Erzsébet jogtanácsos által képviselt **III. r. alperes neve (III. r. alperes címe)** III. rendű alperesek ellen közigazgatási jogkörben okozott kártérítés iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. június 13. napján meghozott 10.P.20.074/2016/13. számú részítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt, valamint az ehhez az ügghöz egyesített, a Székesfehérvári Törvényszék 2016. szeptember 30. napján meghozott 10.P.20.074/2016/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 23., az I. rendű alperes részéről 21., 22., 24. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja. Az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az I. rendű alperes a felperes előzetes letartóztatásának elrendelésével megsértette a felperes személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogát. Az I. rendű alperes által fizetendő 1.000.000 (egymillió) forintot 2.000.000 (kétfmillió) forintra felemeli. A felperes által az államnak külön felhívásra fizetendő illetéket 60.000 (hatvanezer) forintra leszállítja, és megállapítja, hogy az állam által viselt illeték 120.000 (százhuszezer) forint. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. és III. rendű alperesnek külön-külön 37.500 (harminchétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget. Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 190.500 (százkilencvenezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt fellebbezési illetékből 440.000 (négy száznegyvenezer) forintot a felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra, míg 160.000 (százhatvanezer) forint illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Bíróság-én a számú végzésével elrendelte a felperes előzetes letartóztatását. A végzés indokolása szerint a felperes-án 2 óra 50 perc és 2 óra 55 perc közötti időben a út és utca kereszteződésében egy agresszív csoport tagjaként különféle tárgyakat dobott a kivezenyelt rendőrökre. A Bíróság a számú ítéletével bűnösnek mondta ki a felperest társtettesként, csoportosan és felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak bűntettében, és a felperest 2 év 6 hónap börtönbüntetésre, valamint 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az ugyanebben az eljárásban meghozott sorszámú végzésével a felperes előzetes letartóztatását a másodfokú eljárás befejezéséig, legfeljebb a nem jogerős ítélettel kiszabott szabadságvesztés tartamáig fenntartotta. A felperes fellebbezése folytán a Bíróság mint másodfokú bíróság a felperes előzetes letartóztatását-án megszüntette. A felperes előzetes letartóztatását-tól-ig a II. rendű alperes,-tól-ig a III. rendű alperes foganatosította. A szintén a felperes fellebbezése folytán eljáró Bíróság a számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a szabadságvesztés büntetést 2 évre enyhítette, annak végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette, mellőzte a közügyektől eltiltást, és elrendelte a felperes pártfogó felügyeletét. A Bíróság a számú végzésével a 2011. évi XVI. törvény (a továbbiakban: Semmisségi törvény) 1. §-a és 3. § a) pontja alapján semmissé nyilvánította a felperes bűnösségét kimondó és a felperessel szemben büntetést kiszabó jogerős ítéletet.

A felperes a módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes az előzetes letartóztatás elrendelésével és az ítéletek meghozatalával, a II. és a III. rendű alperesek pedig az előzetes letartóztatás foganatosításával megsértették a felperes személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogát. Kérte, hogy a bíróság külön-külön kötelezze az alpereseket arra, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül a felperestől magánlevélben kérjenek elnézést és fejezzék ki a sajnálkozásukat az okozott jogsértésekért. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 3.000.000 forint, a II. rendű alperest 1.500.000 forint, ezen összegek után-tól a kifizetés napjáig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére, a III. rendű alperest 3.000.000 forint és ezen összeg után-tól a kifizetés napjáig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Igényt tartott a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére is. Hivatkozott arra, hogy elítélését a Semmisségi törvény alapján meg nem történtnek, az ahhoz kapcsolódó kényszerintézkedést pedig jogellenesnek kell tekinteni. Álláspontja szerint a jogtalanul elrendelt előzetes letartóztatás foganatosítása sem lehet jogszerű. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes az előzetes letartóztatás elrendelésével, a II. és a III. rendű alperesek pedig az előzetes letartóztatás foganatosításával jogtalanul fosztották meg a személyes szabadságától, ezzel megsértették a személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogát. Érvelése szerint előzetes fogva tartásának elrendeléséért és elítéléséért az I. rendű alperes tartozik felelősséggel. Előadta, hogy az előzetes letartóztatás foganatosítása során a II. rendű alperes alkalmazottai bilincsből kísérték a folyosón, ahol homlokát a falnak vetve, hátrabilincselte kézzel, lábait szétvetve kellett várakoznia hosszú időn keresztül, majd egy 1 négyzetméternél kisebb helyiségben várakoztatták, az őrszemélyzet utasítására meztelenül guggolásokat kellett végeznie, dohányzókkal helyezték egy zárkába, és tetteleg is bántalmazták. Előadta továbbá, hogy a III. rendű alperes embertelen körülmények között tartotta fogva, őrei meghurcolták, cellatársai pedig folyamatosan ütlegettek és zaklatták. Sérelmezte, hogy nyilvántartásba vették, ujjlenyomatot vettek tőle és lefényképezték, majd köztörvényes bűnözők között helyezték el. Hivatkozott arra, hogy letartóztatása és fogva tartása fizikailag és lelkileg is megviselte, ezen kívül félbeszakította a **B. M.**

E. folytatott tanulmányait. Állította, hogy fogva tartására visszavezethető okból nem tudta befejezni a tanulmányait a **B. M. E.**, és fogva tartása miatt megváltozott a személyisége, zárkózottá, hallgatógá vált, baráti kapcsolatai szűntek meg. Kifejtette, hogy pártfogó felügyelőjének időszakonként számot kellett adnia a tartózkodási helyéről és a tevékenységről, erkölcsi bizonyítványt nem igényelhetett, ennek következtében megnehezült a munkavállalása is. Okfejtése szerint az előzetes letartóztatása elrendelésével és foganatosításával kapcsolatos igényeinek érvényesítése a Semmisségi törvény hatályba lépésekor vált lehetővé, ezért követeléseinek elévülési idejét ettől az időponttól kell számítani.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult.

Az I. rendű alperes a védekezésében elsősorban arra hivatkozott, hogy önmagában a felperessel szemben meghozott jogerős ítélet semmissé nyilvánítása nem alapozza meg a helytállási kötelezettségét, mert az Alaptörvény 28. cikke, a Semmisségi törvény és a 33/2010. (VI.11.) Országgyűlési határozat értelmében nem őt, hanem a Magyar Államot terheli kártérítési kötelezettség. Kifejtette, hogy a Semmisségi törvény kivételes jelleggel, az ítéletek meghozatalakor a jogszabályoknak megfelelő, ezért jogellenesnek nem tekinthető ítéletekhez fűz olyan jogkövetkezményt, amely egyébként csak az eljáró szerv jogellenes és felróható magatartása esetén lenne alkalmazható. Kiemelte, hogy az ítéletek semmissége nem a bíróságok egyedi ügyekben tanúsított jogellenes és felróható magatartásán, hanem a jogalkotó egyedi ügyekre kiható döntésén alapul. Mindezek miatt a felperes ügyében eljáró bíróságok jogellenes magatartása fel sem merülhet. Hivatkozott arra, hogy a II. és a III. rendű alperesek magatartása kívül esik az I. rendű alperes felelősségi körén, ezért az I. rendű alperes nem felel az előzetes letartóztatás foganatosításának körülményeiért. Az volt az álláspontja, hogy a felperesnek az elítélésével okozati összefüggésben nem keletkezett kára, az előzetes letartóztatás elrendelésének pedig nincs köze a felperes elítéléséhez, mert az előzetes letartóztatás nem minősíthető előrehozott büntetésnek. Vitatta a felperes nem vagyoni kártérítés iránti követelésének összegét is.

A II. rendű alperes elsődlegesen a felperes követeléseinek elévülésére hivatkozott. Hangsúlyozta, hogy a felperes az akkor hatályos jogszabályok, az 1979. évi XI. törvényerejű rendelet (Bv. tvr.) és a 13/1996. (VII. 12.) IM. rendelet (Bvr.) alapján is érvényesíthetett volna igényt a fogva tartásának körülményei miatt, ezért igényeinek érvényesítéséhez nem volt szükség a Semmisségi törvény hatályba lépésre. Hivatkozott arra, hogy nem ő rendelte el a felperes előzetes letartóztatását, hanem csupán végrehajtotta a bíróság előzetes végrehajtást elrendelő határozatát; az előzetes letartóztatás foganatosításának jogszabályi feltételei fennálltak, és nem állt fenn olyan körülmény, amelyre tekintettel a felperes befogadását megtagadhatta volna. Álláspontja szerint nem róható a terhére, hogy az előzetes letartóztatását elrendelő határozatot a Semmisségi törvény utóbb semmissé nyilvánította. Vitatta a felperes által a fogva tartás körülményeire vonatkozóan előadott tények valóságát.

A III. rendű alperes szintén hivatkozott a felperes követeléseinek elévülésére. Kiemelte, hogy a felperes sem a fogva tartása alatt, sem azt követően a per megindításáig semmilyen módon nem közölte a fogva tartásának körülményeire vonatkozó panaszait. Ő is vitatta a felperes által a fogva tartás körülményeire vonatkozóan előadott tények valóságát.

Az elsőfokú bíróság először részítéletet hozott, amellyel a II. és a III. rendű alperesekkel szemben a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 75.000 forint, a III. rendű alperesnek pedig 150.000 forint perköltséget, továbbá térítsen meg az

államnak külön felhívásra 270.000 forint kereseti illetéket. Részítéletének indokolásában rámutatott, hogy a II. és a III. rendű alperesek a bíróság döntése alapján foganatosították a felperes előzetes letartóztatását, amely döntés a meghozatalakor jogszerű intézkedés volt. Kifejtette, hogy a Bvr. rendelet 1. § (2) bekezdése és 234. §-a értelmében a II. és a III. rendű alperesek a bírósági határozat alapján kötelesek voltak befogadni a felperest, és foganatosítaniuk kellett a felperes előzetes letartóztatását. Hangsúlyozta, hogy a befogadás és a foganatosítás tekintetében a II. és a III. rendű alpereseknek nem volt mérlegelési joga. Az volt az álláspontja, hogy a II. és a III. rendű alperesek eljárásának jogszerűségét a évi állapotok alapján kell vizsgálni, ezért a II. és a III. rendű alperesek vonatkozásában nem alkalmazhatók a Semmisségi törvény rendelkezései. Arra a jogi következtetésre jutott, hogy a II. és a III. rendű alperesek a reájuk irányadó hatályos jogszabályoknak megfelelően jártak el a felperes befogadásakor. Okfejtése szerint a fogva tartásának körülményeivel kapcsolatos igényeit a felperes a Bv. tvr. 35. § (1) bekezdése alapján már a Semmisségi törvény hatályba lépése előtt is érvényesíthette volna. Mivel a felperes ezeket az igényeit nem érvényesítette a Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott 5 éves elévülési időn belül, követelése elévültek, ezért a Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében bírósági úton nem érvényesíthetők.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint tőkét és ezen összeg után-tól a kifizetési napjáig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 151.200 forint kereseti illetéket. Kimondta, hogy a kereseti illeték ezt meghaladó részét az állam viseli. Ítéletének indokolásában a Semmisségi törvény 6. §-a, a 33/2010. (VI. 11.) OGY. határozat, valamint a Ptk. 28. § (1) bekezdése és 349. § (1) bekezdése alapján úgy foglalt állást, hogy önálló jogalanyisággal rendelkező szervezetként az I. rendű alperest, és nem a Magyar Államot terheli a kártérítési felelősség. Kiemelte, hogy az Országgyűlés határozata az 1987. évi XI. törvény 1. §-a értelmében nem jogszabály, a Magyar Államkincstár fizetési kötelezettségéből pedig nem következik a Magyar Állam közvetlen kártérítési felelőssége. A Semmisségi törvény 1. és 6. §-aiból azt a következtetést vonta le, hogy a törvény alapján semmisnek nyilvánított bírósági döntések jogellenesek és felróhatók. A felperes nem vagyoni káraként értékelte személyi szabadságának 35 napi megvonását. **T.K.G.** tanúvallomásával is megerősített köztudomású tényként fogadta el, hogy a felperesnél a fogva tartása következtében akut poszttraumás stressz reakció tünetei mutatkoztak. A felperes nem vagyoni káraként vette figyelembe, hogy a felperes nem tudott eleget tenni a tanulmányi kötelezettségeinek. Nem találta a felperes fogva tartásával okozati összefüggésben állónak a felperes baráti kapcsolatainak meglazulását, tanulmányai végleges megszakítását a **B. M. E.**, és azt sem, hogy a felperes Chron-betegségben szenved. Az eljárás közvetlenségének elvére tekintettel nem látott lehetőséget arra, hogy bizonyítékként értékelje a felperes által írásban csatolt tanúvallomásokat. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperes csak a saját magatartásával okozati összefüggésbe hozható károk megtérítésére kötelezhető. A felperes I. rendű alperes magatartására visszavezethető nem vagyoni kárainak kiküszöbölésére 1.000.000 forint kártérítést ítélt szükségesnek és alkalmasnak. A jogsértés megállapítása és az elégtétel adása iránti kereseti kérelmek teljesítésére azért nem látott lehetőséget, mert a felperes ügyében eljáró bíróság döntései azok meghozatala időpontjában jogszerűek voltak, nem kifejezetten és célzatosan az alperes ellen irányultak, így nem valósíthattak meg személyiségi jogsértést.

A részítélet ellen a felperes, az ítélet ellen a felperes és az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

A felperes a részítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság

helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság részítéletének megváltoztatására, a II. és III. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetének teljesítésére, valamint a II. és a III. rendű alperesek első- és másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Az ítélet elleni fellebbezésében azt kérte, hogy a másodfokú bíróság részben változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, teljesen adjon helyt az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetének, továbbá kötelezze az I. rendű alperest első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság kirívóan tévesen és okszerűtlen mérlegeléssel állapította meg az I. rendű alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét, mert az túlzottan alacsony, így nem tesz teljes mértékben eleget a megfelelő reparáció elvének. Ennek alátámasztása céljából részletesen ismertetett több, a perbelihez hasonló tényállás mellett meghozott bírósági ítéletet. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adta megfelelő indokát a jogsértés megállapítása és az elégtétel adása iránti kereseti kérelmek elutasításának. Kiemelte, hogy az ügyben eljáró bíróságok formálisan jogszerű döntései a Semmisségi törvény 6. §-a értelmében jogellenesnek minősülnek. Előadta, hogy a személyi szabadságát korlátozó intézkedés miatt az egész életére kiható hátrányokat szenvedett, életre szóló traumát szenvedett, lelkileg összetört, mentálisan destabilizálttá vált, elvesztette ambícióit és motivációját, a tanulmányi követelményeknek nem tudott eleget tenni. Ezen kívül elnehezültek a társadalmi kapcsolatai, családi és rokonai kötelekeiben jelentős törést okozott az előzetes letartóztatása, továbbá megghiúsult az álláskeresői lehetősége. Álláspontja szerint helyzete a baleset folytán maradandó fogyatékossággal járó sérülést szenvedett személyek helyzetével vethető össze. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a személyes szabadság megvonása következtében elszenvedett egyéb hátrányainak, köztük a pátfogói felügyeletből eredő hátrányoknak. Hangsúlyozta, hogy **T.K.G.** tanúvallomása alátámasztotta, hogy a poszttraumás stressz tünetei jelentkeztek nála, az elsőfokú bíróság azonban ennek következményeit sem vonta le megfelelően. Állította, hogy az egyetemi tanulmányainak befejezésében kifejezetten a fogva tartásának következményei akadályozták meg. Kifejtette, hogy fogva tartásának pszichés következményei miatt nem tudott visszakapcsolódni a korábbi életmódjához, képtelen volt folytatni a budapesti egyetemi tanulmányait. Ezért lélektani okból kényszerült életpályájának módosítására, ami miatt kitolódott munkába állásának és családalapításának időpontja is. Érvelése szerint fogva tartásának időtartamára és hátrányos következményeinek súlyosságára figyelemmel a keresetben követelt nem vagyoni kártérítés nem eltúlzott. Okfejtése szerint a Semmisségi törvény a jogszabályi rendelkezések és a büntetőeljárás garanciák teljes figyelmen kívül hagyása miatt nyilvánította semmisnek a hatálya alá tartozó döntéseket és intézkedéseket. Utalt arra, hogy a Semmisségi törvényt az Alkotmánybíróság nem ítélte alkotmányellenesnek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kirívó jogértelmezési tévedés folytán jutott arra a következtetésre, hogy a Semmisségi törvény nem alkalmazható a II. és a III. rendű alperesre. Hangsúlyozta, hogy a Semmisségi törvény hatálya a semmisnek nyilvánított elítélésekhez kapcsolódó minden kényszerintézkedésre is kiterjed, azt államigazgatási jogkörben okozott kárnak minősíti. Hivatkozott arra, hogy a semmissé nyilvánított ítéletnek abszolút hatálya van, az mindenkivel, a II. és a III. rendű alperessel szemben is hatályos. Rámutatott, hogy a II. és a III. rendű alperesek is közreműködői voltak a felperessel szemben alkalmazott, és a megsemmisített ítélethez kapcsolódó kényszerintézkedésnek, ezért a Semmisségi törvényt velük szemben is alkalmazni kell, és nem mentesülhetnek a felelősségre vonás alól. Kiemelte, hogy a semmissé nyilvánítás célja az elítelt jogi, erkölcsi és politikai rehabilitációja volt. Az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság részítélete a Semmisségi törvény céljainak kiüresítésére szolgál, ellenkezik a törvény kifejezett céljaival. Érvelése szerint az előzetes letartóztatásának foganatosítása nyilvánvalóan jogellenes volt, mert jogellenes bírósági döntésen alapult. Kifejtette, hogy a II. és a III. rendű alperesek a fogva tartásért önálló polgári jogi felelősséggel tartoznak, és nem vagyoni kártérítés fizetésére kötelesek, kimentésnek pedig arra hivatkozással sincs helye, hogy bíróság

határozata alapján jártak el. Okfejtése szerint a Semmisségi törvény kizárja annak megállapítását, hogy a megsemmisített elítéléshez kapcsolódó kényszerintézkedések jogszerűek voltak. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy követelésének jogalapját a Semmisségi törvény teremthette meg, igényérvényesítési lehetősége pedig akkor nyílt meg, amikor a bíróság semmisnek nyilvánította a vele szemben hozott ítéletet. Erre figyelemmel vitatta, hogy a perben érvényesített követelései elévültek volna. Vitássá tette az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját is, hogy a II. és a III. rendű alperesekkel szemben a Bv. tvr. 35. § (1) bekezdése alapján már a Semmisségi törvény hatályba lépése előtt is érvényesíthetett volna igényt. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte bizonyítékként az írásban csatolt tanúvallomásokat.

Az I. rendű alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására, elsődlegesen a kereset teljes elutasítására, másodlagosan marasztalásának leszállítására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem helytállóan állapította meg az I. rendű alperes kártérítési felelősségét. Fenntartotta, hogy a Semmisségi törvény 6. §-a értelmében - a 33/2010. (VI. 11.) OGY határozatban foglaltakra is figyelemmel - a kár megtérítésére kizárólag a Magyar Állam kötelezhető. Kifejtette, hogy ez az értelmezés felel meg az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak is. Kiemelte, hogy az alapeljárás tárgyát olyan cselekmény képezte, amely az OGY határozat által szabályozni kívánt időszakra esett. Érvelése szerint ez azt támasztja alá, hogy az I. rendű alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn. Kifejtette, hogy a Semmisségi törvény 6. §-ából nem következik, hogy a jogalkotó a semmisnek nyilvánított ítéletet hozó bíróságra telepítette volna a kártérítési felelősséget, így az ítélet semmissé nyilvánítása nem alapozza meg az I. rendű alperes helytállási kötelezettségét. Okfejtése szerint az elsőfokú bíróságnak az eset összes körülményének vizsgálata, és nem csupán a Semmisségi törvény 6. §-a alapján kellett volna állást foglalnia az I. rendű alperes felelősségének fennállásáról vagy annak hiányáról. Ismét hivatkozott arra, hogy nem a bíróságok egyedi ügyekben tanúsított jogellenes és felróható magatartása, hanem a jogalkotó egyedi ügyekre vonatkozó döntése vezetett a törvény hatály alá tartozó ítéletek semmissé nyilvánításához. Ezért a törvény hatálya alá tartozó határozatok nem jogellenesek, csak semmisnek tekintendők. Mivel a határozatok a meghozatalukkor hatályos jogszabályoknak megfeleltek, fel sem merülhet a bíróságok magatartásának jogellenessége. Előadta, hogy a felperes ügyében eljár bíróságok helyesen választották ki, helyesen értelmezték és helyesen alkalmazták az eljárás alapjául szolgáló anyagi és eljárási jogszabályokat, a Semmisségi törvény hatályba lépése viszont az I. rendű alperes érdekkörén kívül eső körülmény. Álláspontja szerint a jogalkotásban bekövetkezett változás nem értékelhető a terhére. Hangsúlyozta, hogy a bíróságok törvényes vád alapján jártak el, kirívóan súlyos jogértelmezési és jogalkotási tévedés nem róható a terhükre. Rámutatott, hogy amennyiben nem a Magyar Állam, hanem az egyedi állami szervek felelőssége áll fenn, akkor nem csupán a bíróságok felelőssége állapítható meg, hanem az eljárásban részt vett valamennyi hatóságé. Hivatkozott arra, hogy a felperes részere az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összege aránytalanul eltúlzott a felperes a fogva tartásával okozati összefüggésben ért hátrányokhoz képest. Ezzel kapcsolatban azt emelte ki, hogy a felperes a perben nem bizonyított a fogva tartással szükség szerint együtt járó hátrányokat meghaladó nem vagyoni kárt. Előadta, hogy **T.K.G.** tanú elfogulatlansága kétséges, a tanú tudomása nem kizárólag a saját tapasztalásain, hanem a felperes családtagjainak elmondásán is alapult. Okfejtése szerint a felperes vizsgáinak elmulasztása és egyetemi tanulmányainak félbehagyása sem eshet az I. rendű alperes terhére.

A II. és a III. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozták. Hivatkoztak arra, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek kártérítési felelősségének konkrét szabályait már ...-ban is jogszabályok tartalmazták, amelyek alapján a felperes érvényesíthetett volna kártérítés iránti igényt az intézetek sérelmezett cselekményei, a vele szemben tanúsított

jogszerűtlen bánásmód miatt. Kifejtették, hogy a felperes által sérelmezett cselekményeik nem voltak összefüggésben a semmissé nyilvánított ítélettel, így kártérítési felelősségük nem az ítélet jogszerűségén, hanem a hatályos jogszabályokon nyugodott. Ezért az volt az álláspontjuk, hogy a felperes követeléseinek elévülése az intézetbe történő befogadáskor, és nem a felperessel szemben hozott ítélet semmissé nyilvánításakor kezdődött meg, így a követelések elévültek. Ismét érveltek azzal, hogy a felperes befogadására a jogszabályoknak megfelelően, jogszerűen került sor, mérlegelésre nem volt joguk, a befogadás megtagadására lehetőséget adó körülmény pedig nem merült fel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletének az I. rendű alperes fellebbezésével támadott rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság részítéletének és ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla a részítéletet és az ítéletet teljes terjedelemben bírálta felül [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely a II. és a III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelmek vonatkozásában szükségessé tették volna az elsőfokú tárgyalás megismétlését, ennek érdekében a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság részítéletének hatályon kívül helyezését.

A II. és a III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelmek érdemi elbíráláshoz szükséges bizonyítékok a bíróság rendelkezésére álltak, ezért az ítéltábla a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján, a bizonyítás kiegészítése céljából sem látta indokoltnak az elsőfokú bíróság részítéletének hatályon kívül helyezését.

A felperes ítélet elleni fellebbezése részben alapos, részítélet elleni fellebbezése, valamint az I. rendű alperes ítélet elleni fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, részítéletével és a részítélet jogi indokaival az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. Ebben a körben a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával utal a részítélet helyes indokaira. Az ítéltábla azonban csak részben értett egyet az elsőfokú bíróság ítéletével és annak jogi indokaival.

A felperes részítélet elleni fellebbezésével kapcsolatban az ítéltábla a következőket emeli ki:

A felperes részben az előzetes letartóztatása alatt, és között elszenvedett, a fogva tartás módjával és körülményeivel kapcsolatos sérelmekre alapította a II. és a III. rendű alperesek kártérítési felelősségét. Azok a nem vagyoni kárként értékelhető személyi hátrányok, amelyek a felperest e sérelmekkel okozati összefüggésben érték, ebben az időszakban, és között következtek be. Ezeknek a nem vagyoni károknak a megtérítése iránti követelés a Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján legkésőbb-án esedékessé vált. A felperes fogva tartásának idején hatályos 1979. évi XI. törvényerejű rendelet (Bv. tvr.) és a 13/1996. (VII. 12.) IM. rendelet (Bvr.) lehetőséget adtak a fogva tartottaknak arra, hogy a büntetés-végrehajtási intézettel szemben érvényesítsék a fogva tartás módjával és körülményeivel nekik okozott károkat. A Bv. tvr., a Bvr. és a Ptk. teljes körűen biztosították az ilyen igények érvényesítésének jogi kereteit, ezért a felperes fogva tartás módjából és körülményeiből eredő kárainak érvényesítéséhez nem volt szükség a Semmisségi törvény hatályba lépésére vagy a felperessel szemben hozott büntető ítélet semmissé nyilvánítására. Ebből pedig az következik, hogy már a Semmisségi törvény hatályba lépése, illetve a felperessel szemben hozott büntető ítélet semmissé nyilvánítása előtt sem volt akadálya annak, hogy a felperes

a II. és a III. rendű alperesekkel szemben érvényesítse a kártérítés iránti követelését. Mivel nem volt a követelés érvényesítését akadályozó körülmény, nem állapítható meg, hogy a követelés elévülése a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján nyugodott volna a Semmisségi törvény hatályba lépéséig vagy a felperessel szemben hozott büntető ítélet semmissé nyilvánításáig. Az elévülés nyugvásának hiányában pedig a felperes kártérítés iránti követelése a Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján ...-án elévült, és a Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében bírósági úton nem érvényesíthető.

A felperes a II. és a III. rendű alperesek kártérítési felelősséget megalapozó magatartásaként hivatkozott az előzetes letartóztatás foganatosításának tényére is. Az volt az álláspontja, hogy a jogellenesen elrendelt előzetes letartóztatás foganatosítása sem lehet jogszerű. Ezzel a felperesi érveléssel kapcsolatban az ítélet tábla azt hangsúlyozza, hogy a felperes előzetes letartóztatását mint személyes szabadságot korlátozó kényszerintézkedést nem a II. és a III. rendű alperesek rendelték el; nem ők, hanem bíróság döntött a felperes személyes szabadságának megvonásáról. A közigazgatási szervek magatartása akkor minősül jogellenesnek, ha megszegik a működésükre vonatkozó jogszabályi rendelkezések valamelyikét. A II. és a III. rendű alperesnek a bíróság előzetes letartóztatást elrendelő határozata alapján jogszabályi kötelezettsége volt a felperes befogadása és az előzetes letartóztatás foganatosítása. A hatályos jogszabályok alapján a II. és a III. rendű alperesek a jogszabálysértő bírósági határozatokat is kötelesek voltak végrehajtani; a jogszabályok nem adtak lehetőséget nekik arra, hogy vizsgálják vagy mérlegeljék a bíróság határozatának jogszerűségét, illetve megtagadják a bírósági határozat végrehajtását. A Bv. tvr. és a Bvr. csak szűk körben tette lehetővé az elítélt és az előzetes letartóztatásba helyezett személyek befogadásának megtagadását. Ilyen, a befogadás megtagadására okot adó körülmény a felperes vonatkozásában nem merült fel. Mindezekből az a jogi következtetés vonható le, hogy a II. és a III. rendű alperesek a rájuk vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket betartva fogadták be a felperest, ezért a befogadás és az előzetes letartóztatás foganatosításának ténye önmagában nem volt jogellenes. Jogellenesség hiányában nem állapítható meg a II. és a III. rendű alperesek kártérítési felelőssége, a II. és a III. rendű alperesek nem kötelezhetők kártérítés megfizetésére.

Az I. rendű alperes ítélet elleni fellebbezésével kapcsolatban az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Semmisségi törvény értelmében az I. rendű alperes, és nem a Magyar Állam tartozik kártérítési felelősséggel a Semmisségi törvény alapján semmisnek nyilvánított elítélésekhez kapcsolódó kényszerintézkedésekkel okozott károkért.

A Semmisségi törvény 6. §-a kimondja, hogy a semmisnek nyilvánított elítélésekhez vagy megállapításokhoz fűződő büntető vagy szabálysértési büntetések, intézkedések, kényszerintézkedések és azok további következményei államigazgatási jogkörben okozott károk (Ptk. 349. §).

Ez a törvényi rendelkezés az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak megfelelő értelmezésre szorul, egyrészt azért, mert a büntető vagy szabálysértési büntetések, intézkedések, kényszerintézkedések nem feleltethetők meg a Ptk. 355. § (4) bekezdésében meghatározott egyik kárfogalomnak sem, legfeljebb károkozó magatartásoknak tekinthetők, amelyek következményei lehetnek károk. Másrészt ez a törvényi rendelkezés nem határozza meg a semmisnek nyilvánított elítélésekhez vagy megállapításokhoz fűződő büntető vagy szabálysértési büntetésekkel, intézkedésekkel, kényszerintézkedésekkel okozott károkért felelős személyt.

Az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő,

erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A kárért felelős személy megállapítása céljából a Semmisségi törvény értelmezése során abból kell kiindulni, hogy a Semmisségi törvény nem a hatálya alá tartozó ítéletekkel elítélt személyek felmentéséről, hanem az ítéletek semmissé nyilvánításáról rendelkezett. A Semmisségi törvény indokolása szerint a jogalkotó azért látta szükségesnek a törvény hatálya alá tartozó ítéletek semmissé nyilvánításának elrendelését, mert az ügyekben eljáró bíróságok sok esetben már önmagukban közhiteles bizonyító erőt tulajdonítottak a rendőrhatalóság eljárásában kiállított közokiratnak, különösen akkor, ha egyéb bizonyíték nem állt rendelkezésre. Az indokolás tartalmazza azt is, hogy a törvény általános, tágabb értelemben vett célja az, hogy visszaadja az igazságszolgáltatás jogszerűségébe vetett társadalmi bizalmat, és helyreállítsa a ... össze utáni eljárások során súlyosan megbillent demokratikus és jogállami egyensúlyt az Európai Unió soros elnöki tisztét is éppen betöltő Magyar Köztársaságban. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a jogalkotó azért tekintette orvoslásra, mégpedig semmissé nyilvánításra szorulóknak a törvény hatálya alá tartozó ítéleteket, mert azok egyoldalú bizonyítékokon alapultak, ezáltal megrendítették az igazságszolgáltatás jogszerűségébe vetett társadalmi bizalmat, és megbillentették a demokratikus és jogállami egyensúlyt. A jogalkotó rendszerint azoknak a bírósági ítéleteknek a semmissé nyilvánítását rendeli el, amelyeket jogellenesnek tekint.

A Semmisségi törvény miniszteri indokolása értelmében a törvény 6. §-ának célja a polgári jogi reparáció a teljes orvoslás elve szerint. Abból, hogy a jogalkotó a Semmisségi törvény hatálya alá tartozó ítéletek semmissé nyilvánítását rendelte el, mert jogellenesnek tekintette ezeket az ítéleteket, továbbá, hogy a Semmisségi törvény 6. §-a utal a Ptk. 349. §-ára, amely kifejezetten a kártérítési felelősséghez kapcsolódó törvényi rendelkezés, arra a jogalkotói szándékra lehet következtetni, hogy a polgári jogi reparáció ne a Be. 580. §-a alapján közvetlenül a Magyar Állammal szemben érvényesíthető kártalanítás, hanem kártérítés legyen.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a másnak jogellenesen okozott kárt az köteles megtéríteni, aki azt okozta. Ha a károkozó jogképességgel, önálló jogalanyisággal rendelkező állami szerv, vagy ilyen állami szerv jogképességgel nem rendelkező szervezeti egysége, akkor a kárt a jogképességgel rendelkező állami szerv maga köteles megtéríteni, a károsult vele szemben érvényesítheti a kártérítés iránti követelését. Az állami szerv által okozott kár megtérítése iránti követelés akkor érvényesíthető közvetlenül a Magyar Állammal szemben, ha jogszabály kifejezetten a Magyar Állam kártérítési kötelezettségét állapítja meg, vagy ha a károkozó állami szervnek nincs jogképessége, és nem szervezeti egysége jogképességgel rendelkező állami szervnek. A 33/2010. (VI.11.) Országgyűlési határozatból nem vezethető le a Magyar Állam Semmisségi törvény 6. §-án alapuló kártérítési kötelezettsége. Egyrészt az Országgyűlés határozata nem jogszabály, így nem állapíthat meg a jogalanyokra vonatkozó jogokat és kötelezettségeket. Másrészt minden állami szerv a Magyar Államkincstártól kapja a működéséhez szükséges pénzt, ezáltal minden állami szerv költsége közvetve a Magyar Államkincstár terhére történik.

Az I. rendű alperest a 2011. évi CLXI. törvény 21. § (3) bekezdése jogi személyiséggel ruházza fel, ezért maga köteles megtéríteni az általa és a szervezeti egységei által másnak jogellenesen okozott károkat.

A Semmisségi törvény 6. §-a a semmisnek nyilvánított elítélésekhez vagy megállapításokhoz fűződő büntető vagy szabálysértési büntetések, intézkedések, kényszerintézkedések hátrányos következményeiért kártérítési felelősséget állapít meg. Ebből, valamint a törvény hatálya alá tartozó elítélések semmissé nyilvánításának elrendeléséből okszerűen az a következtetés vonható le, hogy a

jogalkotó a törvény erejénél fogva jogellenesnek és felróhatónak minősítette a semmisnek nyilvánított elítélésekhez vagy megállapításokhoz fűződő büntető vagy szabálysértési büntetéseket, intézkedéseket és kényszerintézkedéseket. A bíróság által elrendelt kényszerintézkedés következménye az előzetes letartóztatás végrehajtása, ezért a semmisségi törvény 6. §-ának értelmezése folytán az előzetes letartóztatás végrehajtásával okozott károkért is a döntéshozó I. rendű alperes felel.

Mindez összhangban áll azzal, hogy a II. és III. rendű alperes felelőssége nem állapítható meg. A számú jogerős végzése semmissé nyilvánította a felperes bűnösségét megállapító ítéleteket, ezért a perben nem volt eredményesen vitássá tehető, hogy a felperes semmisnek nyilvánított elítéléséhez fűződő előzetes letartóztatás elrendelése jogellenes, és az I. rendű alperesnek felróható volt.

Az előzetes letartóztatás elrendelésével az I. rendű alperes jogellenesen korlátozta a felperes személyes szabadságát, ezzel megsértette a felperes Ptk. 75. § (1) bekezdésében védett és a Ptk. 76. §-ában nevesített személyhez fűződő jogát. Ezért az ítéletábra a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy az I. rendű alperes a felperes előzetes letartóztatásának elrendelésével megsértette a felperes személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogát. A jogerős ítélet alapján nem került sor a felperes személyes szabadságának korlátozására, ezért az ítéletábra az ítélet vonatkozásában nem látott lehetőséget a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására.

Az ítéletábra álláspontja szerint a felperessel szemben kiszabott jogerős büntető ítélet semmissé nyilvánítása megfelelő és elegendő erkölcsi elégtételt nyújt a felperesnek a jogellenes elítélésért és fogva tartásért. Mivel a semmissé nyilvánító ítéletet ugyanaz, az I. rendű alperes szervezeti egységeként működő bíróság hozta meg, amelyik elrendelte a felperes előzetes letartóztatását, majd első fokon elítélte a felperest, az ítéletábra nem találta indokoltnak, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján külön elégtételt adó nyilatkozat adására kötelezze az I. rendű alperest.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A Ptk. 349. § (3) bekezdése kimondja, hogy ezeket a szabályokat kell alkalmazni a bírósági és ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre is, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A felperes fellebbezéssel élt az előzetes letartóztatását elrendelő határozattal szemben és az elsőfokú ítélettel szemben, ezzel kimerítette az előzetes letartóztatásából és elítéléséből eredő károk elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget. Ezáltal megvalósult az I. rendű alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges, a Ptk. 349. § (1) bekezdésében meghatározott különös feltétel.

Az előzetes letartóztatás elrendelésének jogellenessége és felróhatósága a korábban részletezett indokok miatt a perben már nem volt vitatható, ezért a perben csak azt kellett vizsgálni, hogy a felperes milyen személyi hátrányokat szenvedett el az előzetes letartóztatásával és elítélésével okozati összefüggésben, és milyen összegű nem vagyoni kártérítés szükséges ezeknek a hátrányoknak a hozzávetőleges kiküszöböléséhez.

A Pp 206. § (3) bekezdése szerint a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét, ha a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével belátása szerint határozza meg.

A nem vagyoni kártérítés összege szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján nem állapítható

meg, ezért azt a bíróságnak a felperest ért sérelem jellegére, súlyosságára, hátrányos következményeinek időbeli kihatásaira figyelemmel kell meghatároznia.

A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású, külön bizonyításra szoruló tényként volt figyelembe vehető, hogy a személyes szabadság megvonása fizikai és pszichés megterhelést okozott a felperes számára. A felperesnek azonban az átlagosnál nagyobb, fokozott pszichés megterhelést jelentett a fogva tartás, mert még nagyon fiatal volt az előzetes letartóztatásának elrendelésekor, korábban még nem volt fogva tartva büntetés-végrehajtási intézetben, és rendezett életkörülmények közül került az általa megszokottnál jelentősen rosszabb körülmények közé. Az ítéletábra a mérlegelés körébe vonta, hogy a felperes fogva tartása 35 napig tartott. Az ítéletábra **T.K.G.** tanú más bizonyítékkal meg nem cáfolt vallomása alapján bizonyítottan találta, hogy a felperesnél a fogva tartás akut poszttraumás stressz-zavart okozott, amely rövid ideig a felperes szabadon bocsátása után is fennállt. Az ítéletábra mérlegelte, hogy az akut poszttraumás stressz-zavar csak átmeneti volt és viszonylag rövid ideig tartott. Az ítéletábra a felperes nem vagyoni káraként értékelte, hogy a fogva tartás megszakította a felperes egyetemi tanulmányait. Mivel a felperes a fogva tartás miatt az adott tanulmányi félévben bizonyosan nem tudott volna eleget tenni azoknak a követelményeknek, amelyek a félév eredményes befejezéséhez szükségesek lettek volna, a felperesnek évet kellett volna halasztania. Szintén nem vagyoni kártérítés iránti követelést megalapozó személyi hátrányként értékelte az ítéletábra azt, hogy a pártfogó felügyelet elrendelése arra kényszerítette a felperest, hogy rendszeresen beszámoljon az egyébként magánszférába tartozó körülményeiről, és megteremtette annak a lehetőségét, hogy a pártfogó beavatkozzon a felperes magánszférájába vagy korlátozza a cselekvési szabadságát.

Az ítéletábra nem találta az előzetes letartóztatás elrendelésével okozati összefüggésben állónak a felperes **B. M. E.** folytatott tanulmányainak végleges abbahagyását és a felperes baráti körének megváltozását. A felperes a szabadon bocsátását követően csak rövid ideig szenvedett az egyetemi tanulmányait akadályozó vagy korlátozó pszichés betegségben, majd rövid idővel a szabadulása után, novembertől egyetemi tanulmányokat folytatott az ...-ban, később ...-ban, a ... Egyetemen pedig diplomát szerzett. Mindebből arra lehet következtetni, hogy a **B. M. E.** folytatott tanulmányok folytatásában és eredményes befejezésében az előzetes letartóztatás és annak következményei csak átmenetileg akadályozták a felperest, a tanulmányok hosszabb szüneteltetése és végleges abbahagyása viszont a felperes saját döntése volt. Az egyetemi tanulmányok idején kialakult baráti társaságok az egyetem elvégzése után általában felbomlanak, a baráti kapcsolatok lazulnak, a baráti kör pedig rendszerint rendkívüli esemény bekövetkezése nélkül is szűkebbé válik.

A felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során az ítéletábra figyelemmel volt a ...-ban irányadó ár- és értékviszonyokra, valamint a hasonló ügyekben kialakult bírósági gyakorlatra is. Mindezeknek a körülményeknek a mérlegelése alapján az ítéletábra 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítést ítelt szükségesnek és alkalmasnak azoknak a személyi hátrányoknak a hozzávetőleges kiküszöböléséhez, amelyek a felperest az előzetes letartóztatás elrendelésével és elítélésével okozati összefüggésben érték. Ezért az I. rendű alperes által a felperesnek fizetendő nem vagyoni kártérítést 2.000.000 forintra felemelte.

A Pp. 168. § (1) bekezdése szerint a tanút tárgyalásra kell idézni. A Pp. 173. § (2) bekezdése kimondja, hogy a tanút a tárgyaláson részletesen ki kell hallgatni. A Pp. 173. § (3) bekezdése értelmében a felek és képviselőik indítványozhatják kérdések feltevését a tanúhoz, illetve a bíróság engedélyével közvetlenül tehetnek fel kérdéseket a tanúnak. Ezeknek a törvényi rendelkezéseknek az alapján csak a tanúvallomás csak akkor tekinthető bizonyítéknak, ha a tanú a tárgyaláson szóban teszi meg a vallomását, és a bíróságnak, valamint a feleknek és képviselőiknek lehetőségük van

kérdéseket intézni a tanúhoz. Az írásban tett tanúvallomás azonban még okirati bizonyítékként sem vehető figyelembe. Ezért az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy nem tulajdonított bizonyító erőt a felperes által csatolt írásbeli tanúvallomásoknak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta, ítéletét pedig részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatása folytán a felperes és az I. rendű alperes viszonyában megváltozott a felek pernyertességének, illetve pervesztességének aránya. A felperes a feljegyzett 180.000 forint kereseti illetékből az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a pervesztességével arányos 60.000 forintot köteles viselni, a fennmaradó 120.000 forint illeték az Itv. 4. § (1) bekezdése, 5. § (1) bekezdés c) pontja és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

A másodfokú eljárásban a felperes az I. rendű alperessel szemben túlnyomó részben pernyertes, a II. és a III. rendű alperesekkel szemben teljesen pervesztes lett. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperest másodfokú perköltség megfizetésére a felperes javára, illetve a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest másodfokú perköltség megfizetésére a II. és a III. rendű alperes javára. A felperes javára megítélt perköltség összegének meghatározása a becsatolt megállapodásra figyelemmel, de a másodfokú eljárás munkaigényére figyelemmel 150.000 forint + áfa összegben került meghatározásra.

A Fővárosi Ítéltábla az Itv. 4. § (1) bekezdése, 5. § (1) bekezdés c) pontja és 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján határozott a feljegyzett fellebbezési illeték viseléséről.

Budapest, 2017. február 9.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s. k.
előadó bíró

dr. Csóka István s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

....
tiszttviselő